

това е изляно изъ стъкло и въскъ. По някога стоишъ цѣль часъ, едва дишишъ, дано чуешъ поне най малтъкъ живъ звукъ. и напрасно: развѣ на рядко ще прехвъркне някоя муха съ еднозвучнѣ тж си пѣния, и тж-и пѣния дълго време послѣ ся чуе изъ въздухътъ... Сутрѣнъ рано и късно вечеръ още ся забелязва оживление въ природѣ тж: чувася пѣніе то на птициѣ и жужене то на насѣкомы тѣ, нощемъ сжщо така много животъ: въ мѣнастиры тѣ ся вършыгъ службы тѣ, испѣлзѣвжтъ изъ дупкы тѣ си любители тѣ на тъмнинѣ тж: червеи, щурци и къртове, пицятъ нощны тѣ птици, пробуждѣтъ ся мириады отъ плотоядны насѣкомы и пр. Нъ денемъ Св. Горската природа повече то е сжщо така мъртва, какъ то и нейны тѣ обитатели. Върнешъ ся по диръ такава расходка въ келіа тж си и по неволя тоска заидѣ душа та ти....

Нѣколко пжти ми ся случва да ся засѣдявжмъ въ келіа тж си, да работи, самъ-саминичкъ, и по няколко дена да не чувамъ почти ни единъ живъ звукъ. Странно дѣйствува на човѣка това продължително безмѣлвие. Глава та работи безсѣзнателно, фантазія та ся разиграва, явно видишъ нѣщо, изгубва ся най послѣ утѣренность та въ собствено то ти сжществуваніе, и въ такова състояніе лесно можешъ да достигнешъ до пълны галлюцинации и да полудѣешъ. Ще ли ми повярватъ, че азъ нарочно приказвахъ съ сами-себѣ си, за да не забравя да хортувамъ: изрѣченъ високо някоя дума, и дълго време послѣ ся прислушвжшъ. Съ това азъ оживявжхъ уединена та си келіа. По някога, доде ти на умъ родина та, покарашъ съ полвинъ гласъ някоя жаловита пѣсня; глѣдашъ, нечакано ся отварятъ врата та и ся показва единъ отъ старци тѣ.

—Що пѣешъ, синко? поята тя той и въздъхне.

—Намъ отъ кѣкво ми стана мжчно отче; пѣя, кое то ми доде на умъ.